

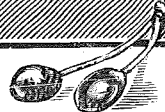
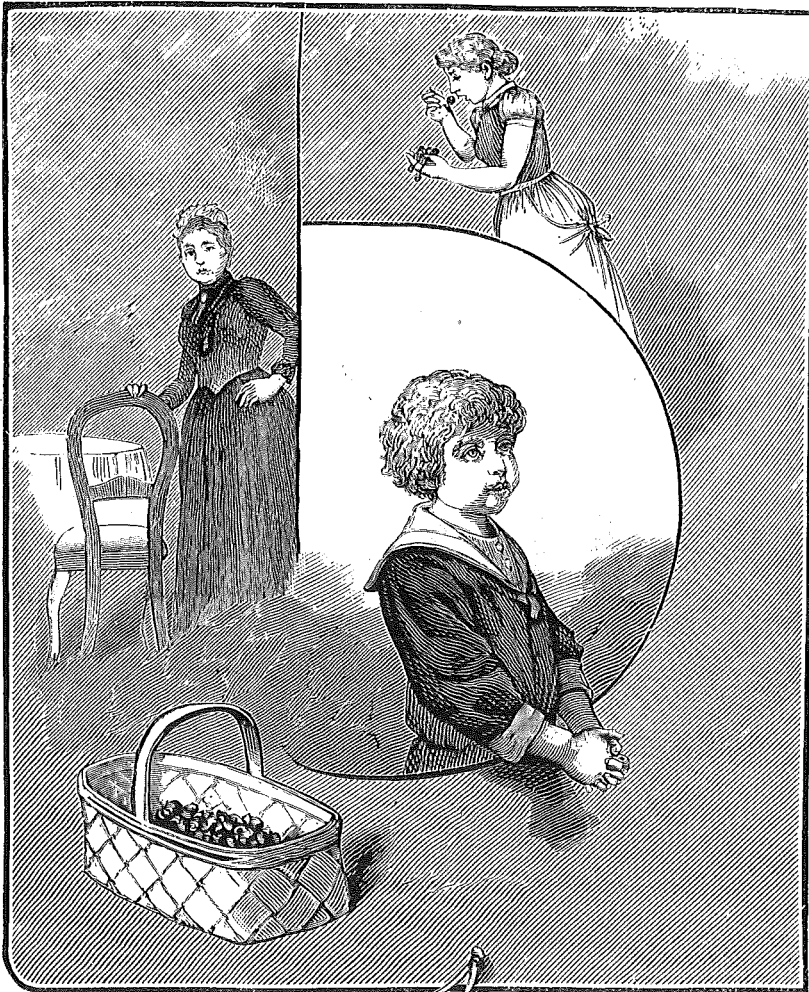
Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 32.

7de august 1892.

18de aarg.

Mistønt.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forskud. I pakker til en adresse paa over 5 ekspl. leveres det for 40 cents, og over 25 ekspl. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Den reddede slavegut.

(Fortsættelse.)

Huahua vendte ham ryggen med tegn paa den dybeste foragt og med et spottende tilraab, medens den elendige blev liggende paa jorden, hylende af smerte.

Nu kom ogsaa de andre seminoler tilfede. Synet af den saarede syntes at forandre dem.

„Har du ikke dræbt ham?“ spurgte den ældste ikke uden en vis bebreidelse mod sin tapre høvding.

„Min stridsøks rammer sikkert“, svarede denne stolt. „Det har I mere end engang været vidne til. Huahua har ikke villet dræbe denne usling. Han skal først stilles til døms for sit forræderi og saa — skal han miste sit liv; men ikke for min stridsøks; ikke vil jeg værdige ham at dø ved den! Men saa ham nu bort!“

De løftede Bedrillo op og forsøgte at tvinge ham til at gaa foran sig. Han var imidlertid ikke istand dertil. Han sank ned, idet han skar tænder og udslyngede de forfærdeligste forbandelser mod Huahua. Men ingen af de vilde brød sig det mindste om disse ytringer af hans raseri. De hëntede nogle grene, hvoraf de dannede en baare, og bar ham paa denne hen til teltet, hvor der forøvrigt nu ikke længere var et menneske at se. Huahua vaskede først her sit saar, som næsten var ophørt at bløde. Det var næsten ikke af nogen betydning og maatte nærmest kaldes et streiffaar. En af semino-

lerne fandt nogle lægende urter, som blev knuste og lagte paa saaret. Høvdingen var skrækkelig at se til; thi hele hans bryst og hans højre side var bedækket med blod. Da seminolerne vilde vaske det bort, sagde han leende: „Na nei, lad det være! Det er atter en anklage mod denne elendige mulat.“

Bedrillo var meget afkræftet efter blodtabet. En negerkvinde havde glemt efter sig et tørklæde; dette tog de og bandt om hans saar, efter først at have lagt noget af de lægende urter ogsaa paa dette. Saften af disse urter bevirkede med engang en brændende smerte, som bragte mulatten til høje smertesudbrud, hvilket atter fik seminolerne til at betragte ham med spottiske miner.

* * *

Vi maa nu fortælle lidt om plantageeieren og hans folk, som vi nu en stund ikke har nævnt med et ord for at kunne berette om forsølgelsen af mulatten og dennes paa-gribelse.

Donna Rosa havde sammen med nogle kvinder siddet under det omtalte store skyggesfulde, løvrige træ uden at ane nogen fare paa nogen kant og havde med den højeste interesse betragtet, hvad der foregik henne i det aabne telt.

De negre, som ikke skulde opbarte i teltet, havde sammen med Bedrillo begivet sig ud til sit arbejde paa markerne, og kun to gamle negerkoner var blevne tilbage i huset. De sad i skyggen foran dette og lod rigtig sin mund gaa, da der jo ikke var nogen, som kunde høre dem. De saa vistnok mulatten komme gaaende og lagde merke til, at der ligesom var noget forstyrret ved hans udseende; men det faldt dem ikke ind, at det var noget paafaldende, at han gik ind i huset; dette var jo ikke noget, som var ham forbudt. Men havde de seet hvad han foretog sig derinde, vilde de nok være blevne forstrækkede. Da han var kommen ind i Rodrigues værelse, brød han op sin herres skrivepult og tog ud en større pengesum, som han gjemte i et

læderbelte, som han havde om livet, skjult under sine klæder. Da han havde gjort dette, samlede han alt, hvad der var i værelset af brændende sager saasom papir, bøger, stole og andet. Alt dette satte han ild paa og skynder sig ud, idet han tager med et af Rodrigues geværer der var ladet. Han ytrer nogle spøgende ord til negertonerne, idet han gaar forbi dem, og sniger sig derpaa useet henover mod det telt, hvor plantageeieren og indianerne havde sit møde. Den aarvaagne Tarik var jo død, og ingen lagde merke til ham. Ligesom en jaguar, der forsigtig nærmer sig sit bytte, sneg han sig frem gennem græs, siv og busker, indtil han var nær nok til at høre hvert ord, som blev talt i teltet. Og derpaa blev han liggende og lytte; uden selv at blive seet kunde han se og høre alt, hvad der foregik derinde. Men han var i højeste grad af ophidslet stemning. Hans puls slog ligesom i feber, aandedrættet gik tungt, og den haand, som holdt geværet med den dødelige kugle, skjælv mere, end den nogensinde hidtil havde gjort. Høle hans djævelske plan var færdig; blot i et eneste punkt havde han ikke taget nogen afgjørende beslutning. Det var ligesom en uforklarlig magt, som holdt ham tilbage, naar han tænkte paa at lægge sin haand paa Rodrigo selv. Og dog var han fast bestemt paa en ting; en maatte dø, enten Rodrigo eller Huahua. Nu da høvdingen skulde til at fortælle om hans forræderi, var hans beslutning tagen. Huahua skulde falde for hans kugle; men hans haand skjælv, saa at han stød feil og blot tilspøiede indianeren et let saar. Da nu ogsaa hans haab om, at seminolerne vilde anse Rodrigo som forræderen, slog feil, flygtede han afsted i rasende hast.

Længe blev Rodrigo staaende der siv som en billedstøtte, ogsaa efterat den flygtende mulat var forbunden fra hans blit.

Til sidst ryftede Ambrosio i ham og sagde: „Deres hus brænder! Har De ikke noget, som de ønsker at redde?“

Dette bragte ham til at ile henimod huset, hvor allerede hans frue var kommen tilfæde; men han saa straks, at her var der ikke at tænke paa noget rebningsarbejde. Negrene løb omkring, som om de havde tabt baade sans og samling, eller stod og stirrede raadvilde ind i flammerne. Ilden havde ikke alene angrebet selve hovedbygningen, men ogsaa de store forraadshuse, og varmen var saa sterk, at det var omkrent umuligt at nærme sig de brændende huse. Alt slukke var der ikke tale om; men en neger havde ialfald bæret omtænksom nok til at slippe ud en hel del husdyr, som stod inde, og disse var stormede ud paa sletterne. Alle bygninger var af træ og selvsølgelig meget tørre nu efter den varme aarstid. Man kunde derfor intet foretage, men maatte lade dem brænde ned til grunden.

Donna Rosa klyngede sig ind til sin mand, som stod der mørk i hu og saa sin velstand lægges i ruiner.

De to negertvinder fortalte, hvorledes ilden var begyndt ikke længe efter, at Pedrillo havde gaaet ud med geværet i haanden, og at det først maatte have brændt en stund indvendig; thi da de opdagede ilden, stod straks efter hele huset i flammer.

(Fortsættes.)

M i s t æ n k t.

(Med billede.)

Det er den samme Henrik, om hvis moders død vi sidst fortalte, som vi ogsaa denne gang har lidt at berette om. Han havde allerede været baade uger og maaneder paa prestegaarden, og hans nye venner havde mere end en gang faaet merke, at den forældreløse gut var saa vilter som saa andre; men de maatte erkjende, at han i grunden var snild. Mange dumme streger havde han gjort; men som regel var ønsket om at berede andre en glæde aarsagen til

Den lille friger.

Smakloft.

hans gale paafund. Derfor kunde man aldrig for alvor blive vred paa ham, og selv havde han heller ikke ro paa sig, før han var sikker paa fuldstændig tilgivelse; men da var ogsaa alt glemt.

Saaledes var Henrik trods al sin vilterhed en brav, from gut, og det kjærlige, elskelige familieleb, som han blev vidne til paa prestegaarden, øvede en velgjørende indflydelse paa hans karakter. Selv levede han i den fortroligste omgang med sin frelser; for ham klagede han alle sine smaa bekymringer og fik ogsaa erfare, hvorledes den kjære himmelske fader baade kunde og vilde hjælpe ham.

En dag havde prestefruen faaet i foræring en kurv med nydelige kirsebær fra en større gaard i nærheden, og dette satte hele familien saa meget mere pris paa, som de endnu ikke havde smagt modne kirsebær den sommer. Da fru en stund senere maatte ud et erende, lod hun kurven blive staaende i dagligstuen, indtil hun kom tilbage. Men hvem kan beskrive hendes forstrækkelse, da hun ved sin hjemkomst fandt kurven halv tømpt.

Alle børnene blev kaldte sammen og spurgte, om de havde været inde i stuen. Hertil svarede alle nei undtagen Henrik, som maatte tilstaa, at han havde været inde og seet paa de deilige bær.

„Og spist af dem?“ spurgte presten i en streng tone.

Gutten blev rød over hele ansigtet; dog det var ikke den onde sambittighed, men krænkent æresfølelse, som drev blodet op i hans kinder.

„Jeg er ikke nogen tyv!“ udbød han heftig. „Mor har sagt, at den, som tager endog blot det ringeste, som han ikke har lov til, stjæler.“

Derpaa begyndte han at græde og vilde gaa sin vei.

Skinnet var imod ham; de andre børn blev derfor sendte bort, medens Henrik fik

befaling til at blive i stuen, indtil han havde tilstaaet sin synd.

Prestefruen var meget bedrøvet over det indtrufne og havde meget vanskeligt for at tro, at det virkelig var Henrik. Hun havde faaet ham saa kjær i den tid, han havde været paa prestegaarden, og kunde ikke tænke, at hendes lille ven skulde være istand til noget saa stygt.

Henrik maatte altsaa blive i stuen. Fruen var gaaet ind i sideværelset, hvor hun havde noget at gjøre, og gutten var saaledes alene. I begyndelsen hørte hun ham sidde og hulke uden ophør. Til sidst holdt han op at græde og snart efter hørte hun ham tydelig bede følgende bøn:

„Kjære frelser! Du ved, at jeg ikke har taget kirsebærene. Al, snilde, gode frelser, lad det blive aabenbaret, hvem det er, som har stjaalet dem. O, du kjære mor, jeg har ikke rørt en eneste af dem. Gid jeg var hos dig, eller gid jeg blot havde Lina hos mig. Kjære dig, Jesus, gjør, at alt bliver godt igjen; ja jeg bed, at du vil hjælpe mig.“

Prestefruen havde lyst til med engang at styrte ind og trykke gutten til sit hjerte; men et smertesudbrud fra skjønnet bragte hende til at ile derud. Der laa tjenestepigen og jamrede sig paa gulvet; hun troede, at hun havde brukset det ene ben, og havde voldsomme smerter. Da hun ikke kunde reise sig, maatte man bære hende ind i hendes seng. Men hvad skulde da hælde? Jo, idet man løftede hende op, trillede det ene kirsebær efter det andet ud af hendes skjolelomme. Der fik man altsaa vide, hvem der var tyven. Henrik blev selvfølgelig straks sluppen fri fra sin stuearrest, han var rent jublende fornøjet over, at Frelseren saa snart havde hørt hans bøn. Og de andre børn vidste ikke alt det gode, som de skulde finde paa, for at gjøre godt igjen den krænkelse, som var tilføjet ham. De var endnu mere glade i ham efter dette.

I fossedraget.

Jeg var engang vidne til en skrækkelig hændelse — skriver en engelskmand fra en af sine reiser — en hændelse, der endnu staar for mig, og hvis minde jeg tror aldrig vil udslettes. Jeg stod ved Niagarafalden, lidt ovenfor det sted, hvor vandet med rivende fart begynder at styrte ned i det brusende fossesald. Jeg betragtede flodens majestætiske løb der, hvor der endnu var lunt og rolig, og hørte nedenfor fossens susen. Medens jeg stod her fordybet i betragtninger, saa jeg en baad glide forbi, hvori befandt sig nogle unge mænd, der gjorde en lysttur langs floden. Glidende paa den endnu rolige strøm, farer de nedover under sang og lystighed. Da hørte jeg en mand raabe til dem fra stranden: „Unge mænd! tag eder iagt. I er allerede nær fossedraget.“ — „Dette ved vi meget vel, og vi er ikke saa taabelige, at vi udsætter os for det; thi naar vi ser den ringeste fare, tager vi aarene fat og ror mod strømmen.“ — „Vogt eder!“ raabtes der paany, „I er i fare.“ — „Hvad for en fare truer os da?“ spurgte de unge mænd i baaden. — „Ser I da ikke, at I er nær fossedraget?“ svarede der inde fra bredden. — „Na, det ser vi vel; men der er endnu ingen fare; thi vi kjender meget vel fossedraget og har tid nok til at gribe til aarene og vende om.“ — „I er fortabte, unge mænd! om et øieblik er I nede i fossen.“ — Nogle øieblikke endnu, og greben ligesom af en usynlig magt, begyndte den lille baad at ile frem imod fossesaldet. De unge mænd anspændte nu alle sine kræfter, men det var forsent. Under angstraab og vekkelse bortførtes de og forsvandt hurtigt i det frygtelige svælg.

Saaledes bortføres aar efter aar tusender af mennesker af syndens bedrag mod en endnu frygteligere afgrund. De siger: „Naar jeg ser faren, skal jeg vende om“, og før de faar tænkt sig om, gribes de saa mægtig

af syndelysternes strømdrag, at de snart er uden redning fortabte; derfor: idag, idag!

Over Herren.

Mange høie bjergegne i Schweiz blæser hyrderne paa det saakaldte alpehorn ikke blot for at samle sine kjoer, men de gjør ogsaa en anden anvendelse deraf. Naar solen er gaaet ned bag bjergene og himlens lys kun glimter paa toppene af de snebedækkede fjelde, da tager den hyrde, som bor høiest oppe paa alperne, sit horn og raaber gjennem det som i et talerør: „Over Gud, Herren!“ Alle omboende hyrder træder ud af sine hytter, naar de hører dette raab, tager sine alpehorn og gjentager de samme ord. Dette vedvarer ofte et helt kvarter, og fra bjergene og afgrundene gjenlyder Guds navn. Endelig paafølger en høitidelig stilhed. Alle beder knælende og med blottede hoveder. Imidlertid er det blevet mørkt. „God nat!“ raaber den øverstboende hyrde, gjennem sit horn. „God nat!“ toner det atter fra alle bjerge og klippevæg. Derefter begiver man sig til ro.

Et og andet.

At tænke paa. Sig intet, som du ikke vil, at Gud skal høre.

Gjør intet, som du ikke vil, at Gud skal se. Tal eller skriv intet, som du ikke vil, at Gud skal læse.

Gaa ingensteds, som du ikke vil, at Gud skal være med.

Læs ingen bog, som du ikke med glæde kan vise Gud.

Dersom vi først blev saadanne mennesker, som Jesus vil danne os til, saa rene og ydmyge, saa fromme og kjærlige, saa glade og tilfredse, saadanne i sit indre lykkelige mennesker, da behøvede vi langt færre ord for at virke paa andre, og vi vilde prædike, selv naar vi taug, bort hele liv vilde nemlig være som en prædiken for andre.

Et barns merkelige redning.*)

En stormfuld nat senhøstes hørtes der nødskud fra søen, og mandstabet paa en redningsstation foretog straks, hvad der stod i deres magt, for at komme ud og hjælpe. Men saaledes som søen rasede udenfor, var det umuligt; himmelen var sort som beg, og kun efter lyden af skuddene kunde man gætte sig til, hvor skibet var.

Der var en farlig klipperække i omtrent to engelske miles afstand, og den almindelige mening var, at skibet havde stødt der, og isaafald var redning umulig. Ved det første gry af dag fik man ogsaa bekræftelse paa denne formodning; thi refterne af det strandede skib laa spredte omkring, sønderflaaede mod klippens takkede sider. Søen var roligere nu; men den brød dog fremdeles voldsomt mod revet, og det kække mandstabs drog udover for at se, om der endnu kunde være nogen ilive fra skibet.

Blufselig udbød en af mændene, at han saa et vragestykke, og at nogen laa derpaa. De andre saa i den retning, han pegte, og var af samme mening, hvorfor de nu rigtig tog fat med aarene.

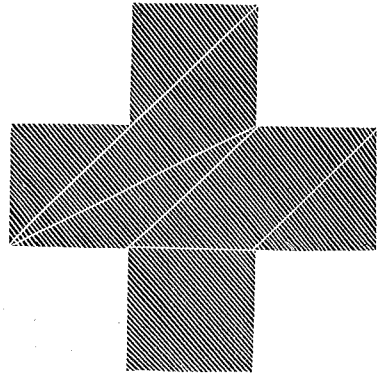
Ved at styre baaden forsigtig mellem vragestykkerne, kom de omsider hen til det, de havde seet flyde. Der laa en kvinde med et barn i sine arme; men ved et eneste sieskast saa de, at kvinden var død. Et forfærdeligt saar i hendes pande gav tilkjende, paa hvad maade hun var bleven dræbt, nemlig enten

ved et stykke af vraget eller mod klippen i den mørke nat.

Men barnet levede endnu. De blev nu begge løstede ind i baaden, den døde moder og det levende barn, og mændene roede tilbage til stranden. En af dem, en gammel veirbidt sømand tog den lille pige varsomt i sine arme og bar hende op til presteboligen i landsbyen, hvor han vel vidste, at enhver, der trængte hjælp, vilde finde en venlig modtagelse.

Hvem barnet var, kunde de aldrig komme efter. Presten foretog mange frugtesløse foresøg med forespørgsel paa forskellige kanter, men opgav tilsidst alt haab om at faa noget at vide; han og hans kjærlige hustru modtog hende som en gave fra Gud og opdrog hende i Herrens frygt som sit eget barn.

Opløsning paa geometrisk opgave i nr. 30.

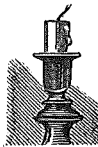

*) Efter „Brevduen.“

Billedgaade.

N

E

R R R
R R R
R N R R
R R R
R R R

18.

